Елегія

на смерть сердешної Меллі

О, плачте всі, хто служить музі,
Ридайте, Робертові друзі!
Дивіться, як він руки в тузі
Зняв аж до стелі,
Узнавши, що сьогодні в лузі
Сконала Меллі!

Його так тяжко засмутила
Не скарбу втраченого сила,
Ні, подружка, овечка мила,
Та, що в оселі
За ним так приязно ходила,
Сердешна Меллі.

Ходила скрізь, не відставала,
Його й за милю пізнавала,
На манівцях перестрівала
В ті дні веселі,
На всякі втішні штуки вдала,
Незрадна Меллі.

Вона була тямуща зроду
І до сусідського городу
Не лізла, не чинила шкоду
В чужому хмелі —
Тому-то й сльози ллє, як воду,
Поет над Меллі.

Почувши бекання ягняче,
Він Меллі згадує... От наче

Вона сама до нього скаче
З-за рову, скелі
По скибку хліба! Й знову плаче
Поет за Меллі.

Вона не нашого заводу,
А з тих овець, що через воду
До нас привезені зі сходу
В гірські пустелі.
Стригаль не бачив вовни зроду,
Як вовна Меллі.

Хай пропаде вірьовка клята,
Найгидший твір людини-ката,
Що підіймає вгору брата
На смертні релі!
Від неї впала, мов підтята,
Сердешна Меллі.

О барди Дунської долини,
О ви, чий спів до Ейру лине!
Хай кожен голосу підкине
В тужливі трелі
Того, хто від печалі гине
По любій Меллі!